

μη, τὸ πουλοῦσε στοὺς πιστικούς κ' ἐκεῖνοι μπαίνανε καὶ βουκόουσανε καὶ τίς δικές μας ὀλοτρόγυρα. Τρέχα ὅστερα στέλνε ἐχτιμητὲς κι ἀνοίγε δίκες γιὰ νὰποκόψεις τὴ ζημιὰ.

«Λάθος τοῦ μακαρίτη ποὺ δὲν τὸ ἀγόρασε ὅσο ὅσο ἐκεῖα τὰ χρόνια θὰ τὸπαίρνε γιὰ κομάτι ψωμί. Τώρα -», εἶπε ὁ Νικολούλας καὶ μὲ κοίταξε μὲ θλιθερὴ ματιὰ.

Δὲν εἶτανε πρώτη φορά ποὺ κάναμε τὴν κουθέντα αὐτή. Εἶχα ἐρθεὶ κιόλα σὲ συμφωνίες νὰγοράσω τὸ κομάτι, μὰ ὁ νοικοκύρης μοῦ γύρεβε ἀκριδιά. Τῶξερε τί ἀξίζε γιὰ μένα.

«Ἄχ, νὰ τὸπαίρνετε, γιαντρή, αὐτὸ τὸ χωράφι», ξανάπε ὁ Νικολούλας σὰ νὰ μάντεψε τὸ στοχασμὸ μου. «Καὶ λιβάδι νὰ τὰφήσουμε, θὰ τὴ βγάλεις τὴν τιμή. Παραπάνω ἀπὸ μισὴ χιλιάδα θὰνεβαί τὸ λιβαδιάτικο.»

Τὸ βουνήσιο μάτι τοῦ Νικολούλα μ' εἶχε γνωρίσει πιά καλά. Μάντεβε τίς στιγμές ποὺ μὲ πιτυχαίνανε τὰ λόγια του. Τὰ χτήματα στὴν ποταμιὰ τοῦ εἶχανε γίνει πιά ζωὴ του καὶ δὲν τὰ ξεχώριζε ἀπὸ δικὰ του.

«Καὶ τὰ χαντάκια πρέπει νὰ τὰ κόψουμε δίχως ἄλλο ἴσαμε τὴν ἀνοιξη», ξανάρχισε· «τὰ νερά πνίγουνε τὸ λιβάδι· σὰρθοῦνε οἱ γκέγκηδες πρέπει νὰ τὰποφασίσσεις.»

«Ἐγνοια σου, θὰ κοποῦνε κι αὐτά», τοῦ ἀπάντησα ἀκολουθώντας μέσα μου τοὺς στοχασμοὺς μου.

«Κ' οἱ ἄκρες ἕνα γύρο στὸ σύραχο θέλουνε ξεχέρσωμα μὲ τὸ λισγάρι κ' οἱ πατουλιές στὴν ἄκρη στὸ ποτάμι· κλέψιμο, ξερίζωμα», ξακολούθησε ὁ Νικολούλας.

Τὸ ἄκουσα κι αὐτό, ἄκουσα καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο ἀκόμα καὶ ξανακαθάλλησα τὸ ἄλογό μου μὲ λιγώτερη χαρά. Λογάριαζα πὺς γιὰ νὰ γίνουνε ὅσα μοῦ εἶπε ὁ Νικολούλας δὲ φτάνανε ὀχτὼ μετρητὲς χιλιάδες. Μπορεῖ νὰ εἶχα καὶ περισσότερες, μὰ εἶτανε καλὰ ἐκεῖ ποὺ εἶτανε στὸν τόκο. Ἐπειτα καὶ νὰ ἤθελα νὰ σηκώσω ἀπ' αὐτὲς ὅσες μοῦ χρειάζόντανε, τόσο εὐκολο δὲν εἶτανε. Δὲ μένανε ἄλλες ἀπὸ κείνες ποὺ μοῦταξε ὁ προξενιτῆς. Τίς λογάριασα κι αὐτὲς. Γιὰ νὰμπεὶ νόψη σπῆτι μου, ἔπρεπε νὰ τὸ ξεκαινουργώσω. Ὁ γάμος ἤθελε ξεῶδα κ' ἐκεῖνος. Τὰ λογάριασα ὅλα, δὲν ἔθωκινα πέρα, δὲ μοῦ περιστέθανε ἀπὸ τὸ προικὸ οἱ ὀχτὼ χιλιάδες ποὺ χρειαζόντανε τὰ χτήματα. Ἀπάντησα ὀρθὰ κοφτὰ τὸ ἔχι στὸν προξενιτῆ. Ἡ μάννα μου, σὰν τῶμαθε, κατέβασε τὰ μούτρα, μὰ ἔτανε τῆς ἕκαμα κ' ἐκεῖνης τὸ λογαριασμὸ καλά, παραδέχτηκε τὴ γνώμη μου πὺς ἔπρεπε νὰ περιμεῖνουμε ἄλλη προξενιὰ πὺς συμπεριτιμή.

Δὲν ἀργήσε πολὺ νὰρθεῖ κι ἀρρεθωνιάστηκα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ ΖΩΗ τρέχει καὶ πρέπει νὰ τὴν προφτάσουμε. Δύναμη, τώρα χρειαζόμαστε. ἔχι σοφία. Μπράτσα δυνατὰ καὶ κοφτερὰ νόχια. Νὰ κολλήσουμε ἀπάνω τῆς σὰν τὸν ἀγριόγατο ὁσάλογο ποὺ πηλαλεῖ. Νὰ τρέξουμε μαζί τῆς νὰ πολεμήσουμε καὶ νὰ φτάσουμε στὸν προορισμὸ μας.

Α. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΟΠΤΑΣΙΑ

Ἐρριξοῦ ἐπάνω στὶς πλάτες τὸ πράσινο βέλο, κάθισα στὸ πάνω σιαλὶ τῆς μαριμαρένιας σιαλῆς καὶ κοίταξα τὸ φεγγάρι. Ἄσπρο, γλωμὸ - γλωμὸ μέσα στὰ ἄσπρα τὰ μαλακὰ τὰ συννεφάκια, ἔρριχνε λάμψη κρυφὴ—λάμψη μαλακιὰ καὶ ἄσπρη, ποὺ ἀπυλά - ἀπυλά χάιδευε τὴ γῆ. Οὔτε δυνατὸ φῶς, οὔτε δυνατὲς σκιές. Ὅλα τρυφερὰ, ὅλα πουπουλένια, ὅλα γεμάτα ἄνεργο. Φῶς γεμάτο σκιὰ καὶ σκιὰ γεμάτη λάμψη. Φωτισμὸς ποὺ ἔμοιαζε μὲ φωτισμὸ ἄλλου κόσμου, τόσο μακριὰ φαινόταν ἀπ' τὴν ἀπλή πραγματικὴ ζωὴ. Κρυφίτριαν ὅλα τῆς ζωῆς τὰ ταπεινὰ σημάδια.

Μύριζε ὁ ἀέρας ἀγιόκλημα καὶ ἄνθος. Μυρωδιὰ πνιγερὴ, μονότονη, ἀκίνητη. Πέφουσε βουβὰ μιὰ μαύρη νυχτερίδα. Πάνω στὸ μαῦρο βουβὸ γυάλισε ἕνα φῶς καὶ ἔσβησε εὐτίς. Ὅλα τρυγῶρο σιωπηλιὰ, ἀκίνητα. Βουβάθηκαν τὰ ψηλὰ βουνὰ καὶ ὁ κάτωσπρος δρόμος. Σὰ νὰ κουράστηκαν, νὰπόστισαν. Σὰν κάτι νὰ θυμόντανε λησμονημένα. Σὰ νὰ φύλιγαν μυστικὰ ἀνθρώπων. Σὰν ἐπίλογος περιουμένης ζωῆς.

Γέρω σιωπὴ, μυστήρια, ἄνεργο. Μακριὰ στὸ φῶς τὸ γαλανό, μέσα στὴ σκιὰ τῆς φωτισμένης, χανόταν ἡ ἀπέραντη πεδιάδα. Καὶ γυάλισε βαθιὰ-βαθιὰ ἡ θάλασσα—γιὰ μιὰ στιγμὴ—ἀσημωμένη. Ἐγὼ καθόμουν καὶ μαγεμένη, ἐκστατικὴ, μπροστά μου κοίταζα. Κάτι περιμένα... Κάτι γύρισα νὰ δῶ πάνω στὸν ἄσπρο τὸ δρόμο... Ἴσως ὀλόλευκη σειρὰ ἀπὸ «πυρόθενους πεπλοφόρους» μὲ κάτι τι χρυσὸ ποὺ νὰ γυαλίξη στὰ μαλλιά, μ' ἕνα λυχνάρι ἀναμμένο μὲς στὰ χέρια... Ἴσως νὰ διαβαίνανε σιγά - σιγά μπροστά μου, μ' ἕνα τραγοῦδι ἤσυχο, θρησκευτικὸ καὶ νὰ χανόταν μὲς στὸ σκοτεινὸ τὸ δάσος. Καὶ κεῖ, πίσω ἀπὸ τὰ πρῶτα δέντρα, τίς περιμένε μικρὸς ναὸς ὀλόασπρος κ' αὐτός, μὲ λίγα μαῦρα κυπαρίσσια ὀλόγυρά του. Βαριὰ - βαριὰ μὲς στὸν ἀκίνητο ἀέρα τὸ γαλανὸ θυμίαμα ἀνεβαίνει στοὺς θεοὺς ἀπὸ τὸ χάλκινο τὸ τρίποδο μὲ τὰ χρυσὰ στολίδια. Καὶ σφριγὸς ἡδονῆς ἀπὸ τὴν τόση αἰσθητικὴ συγκίνηση μοῦ πέφουσε τὸ σῶμα. Κι' ἀναστένεβα βαθιὰ γιὰ κάτι τι ἀδύνατο καὶ ἄπιστο καὶ ὄρατο....

ΒΟΥΝΗΣΙΑ

ΣΩΓΗΡΙΗ ΣΚΙΠΗ

ΕΦΤΑ ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ

Ἡ Μεγάλῃ Αἰθα, φρ. 3. Κάλβεια μέτρα, φρ. 2. — Ἁγια-Βαρβάρα, φρ. 2.—Ἡ Νύχτα τῆς Πρωτομαγιάς, φρ. 2.—Ὁ Ἀπέθαντος, φρ. 3.—Θέατρο καὶ Πρόξα, φρ. 2.—Τρόπαια στὴν Τρικυμία, φρ. 2.—Οἱ Τσιγγανόθει, φρ. 2.

Ἡ ΤΙΜΗ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ ΦΡ. 15.

PARIS=13, rue du Val-de-Grâce.